

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Marcina Ignasiaka

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2024 r.

sprawy **M. P.**

oskarżonego z art. 178a §1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 5 września 2023 r. sygn. akt II K 180/23

I. utrzymuje wyrok w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. 840 złotych (w tym VAT) za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 980 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 827/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 5 września 2023 r. sygn. akt II K 180/23

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. obraży przepisów postępowania, mogącej mieć wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności:</p> <p>a. art. 9 kpk i art. 167 kpk poprzez nie uwzględnienie wniosku obrońcy oskarżonego o bezpośrednie przesłuchania na rozprawie oskarżonego M. P., pomimo treści złożonych przez niego wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym co stanowiło również naruszenie prawa do obrony oraz art. 6 ust. 3 lit. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych,</p> <p>b. art. 9 kpk i art. 167 kpk poprzez nie uwzględnienie wniosku obrońcy oskarżonego o przesłuchanie w charakterze świadka na rozprawie B. K., w sytuacji gdy bezpośrednie przesłuchanie świadka jawi się jako konieczne z uwagi na treści jego pisma znajdującą się na k.79, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych,</p> <p>c. art. 350a kpk poprzez odstąpienia od bezpośredniego przesłuchania w charakterze świadka B. K., w sytuacji gdy w treści swoich zeznań mówi, że nic wie kto prowadził pojazd a jego pisma z k.79 wynika, iż świadek</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p>#niezasadny</p>

	<p>jest w konflikcie z oskarżonym, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych.</p> <p>2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na wyrażeniu poglądu, że dowody ujawnione w sprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności są wystarczające do przyjęcia, że oskarżony M. P. popełnił zarzucany czyn w sytuacji, gdy brak jest podstaw do takiego przyjęcia w szczególności przez pryzmat okoliczności relacji między nim a świadkiem B. K. właścicielem pojazdu M., okoliczności wielości czynności procesowych dokonywanych przez świadka K. C., a tym samym zakładaniu przez niego, iż na pewno oskarżony prowadził samochód M..</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty apelacji należało uznać za bezzasadne, bowiem skarżący nie wykazał ani że do naruszenia przepisów postępowania doszło, ani żeby jakakolwiek nieprawidłowość proceduralna miała jakikolwiek wpływ na treść wyroku, ani też, że Sąd w jakimkolwiek aspekcie dokonał błędnych ustaleń faktycznych, a już w szczególności co do faktu głównego, to jest dopuszczenia się przez oskarżonego zarzucanego mu czynu.</p> <p>Po pierwsze, oskarżony ma prawo do obrony – tak formalnej, jak i materialnej, a więc również do obecności na rozprawie i składania wyjaśnień, w tym prawo do tego, by przyznawać się lub nie przyznawać do zarzutu.</p>		

Prawo do obecności na rozprawie nie jest prawem bezwzględnym, bowiem ustawodawca przewidział, że o ile Sąd na podstawie okoliczności sprawy nie dojdzie do wniosku, że obecność ta może przyczynić się do wszechstronnego rozpoznania sprawy, a dla ochrony jego praw wystarczy obecność obrońcy, może odstąpić od doprowadzania oskarżonego, pozbawionego wolności, na rozprawę, ewentualnie wyznaczając mu w zamian obrońcę z urzędu. Tak też uczynił w sprawie niniejszej Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2023 r. (k. 102) i decyzję tę trudno uznać za nieuzasadnioną, skoro oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznawał się do zarzutu (zarówno wkrótce po chwili czynu, jak i podczas późniejszego przesłuchania), chciał też skorzystać z możliwości dobrowolnego poddania się karze – do czego jednak nie doszło. Wnosząc w toku postępowania sądowego o doprowadzenie na rozprawę główną oskarżony nie sygnalizował chęci składania wyjaśnień, zwłaszcza odmiennych, a że zamiaru takiego nie miał, świadczyć może choćby brak apelacji osobistej, kwestionującej wydany wyrok i stwierdzone nim jego sprawstwo, jak również uzasadnienie wniosku obrońcy o jego doprowadzenie – skoro miałby wyjaśniać na okoliczność zadeklarowania chęci poddania się karze (k. 123). Paradoksalnie uwzględnienie wniosku oskarżonego o doprowadzenie mogłoby ograniczyć jego prawo do obrony – formalnej, bowiem wówczas odpadłaby podstawa do wyznaczenia mu obrońcy z urzędu i należałoby je cofnąć, pozbawiając go obrońcy. Pozostaje ocenić, czy

trafniej obronę zapewniłby sobie sam oskarżony, czy może jednak lepiej zrobiłby jego profesjonalny obrońca. Mając to na uwadze Sąd doszedł do wniosku, że Sąd nie dopuścił się obrazy przepisów, wskazanych w zarzucie 1a i nie naruszył prawa oskarżonego do obrony, uniemożliwiając mu złożenie wyjaśnień istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Nie dopuścił się w ocenie Sądu odwoławczego Sąd Rejonowy obrazy również przepisów, wskazanych w zarzutach 1 b i c. Zarzuty te mogłyby mieć racjonalne uzasadnienie, gdyby zeznania świadka B. K. miały jakiegokolwiek znaczenie dla ustaleń w sprawie. Tymczasem świadek ten tylko był obecny na miejscu zdarzenia (interwencji Policji), ale nie potrafił (lub nie chciał, jednak co ważne, nie zrobił tego) powiedzieć, kto kierował samochodem, zasłaniając się niepamięcią wywołaną stanem nietrzeźwości, choć zaprzeczał, by to on był kierowcą. Na tym tle ujawnienie w późniejszej korespondencji niesprecyzowanego konfliktu z oskarżonym nie ma żadnego znaczenia – mogłoby mieć, gdyby to właśnie świadek był głównym dowodem, osiłą oskarżenia. W sytuacji, gdy świadek konsekwentnie twierdził, że nic nie wie, nie pamięta, nie chce zeznawać ani w ogóle być wzywany na salę sądową, teza, że jego przesłuchanie dostarczyłoby w procesie niezwykle doniosłych treści, bo jest w konflikcie z oskarżonym, jawi się jako całkowicie nieuzasadniona. Nie było chyba zamiarem i przewidywaniem obrońcy, że skonfliktowany z oskarżonym świadek spróbuje wziąć winę na siebie, a przynajmniej zdjąć ją z oskarżonego poprzez wskazanie,

że kierował ktoś inny, bowiem takie myślenie należałoby uznać za czysto życzeniowe.

W konsekwencji braku podnoszonych w zarzucie 1 apelacji, a omówionych powyżej uchybień, ale i w następstwie właściwej oceny pozostałego materiału dowodowego, w tym zeznań K. C., należało stwierdzić, że dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne są w pełni prawidłowe. Pominął skarżący fakt, że oskarżony przyznawał się do winy i tego przyznania nigdy nie odwołał, że w trakcie interwencji policji siedział na miejscu kierowcy samochodu, miał w kieszeni kluczyki do niego i umowę jego nabycia, że po zdarzeniu to jego konkubina pojazd ten odebrała i zabezpieczyła. Powyższe okoliczności, choć tylko w części utrwalone i odzwierciedlone dowodowo (k. 1) nie wywołują wątpliwości co do przyznania się oskarżonego i czy przekonania, że postępowanie dowodowe winno nawet z urzędu być przez Sąd meriti poszerzane. Materiał dowodowy sprawy na tle całokształtu ujawnionych okoliczności prowadził do jedynej, logicznie możliwej wersji wydarzeń w kształcie, ustalonym przez Sąd Rejonowy w Garwolinie.

Nie znalazł sąd również powodów, by uznać za rażąco niewspółmierne rozstrzygnięcie o karze, środkach karnych czy którekolwiek pozostałe (co należało rozważyć wobec zaskarżenia wyroku w całości). Sąd I instancji prawidłowo dokonał oceny okoliczności mających wpływ na wymiar kary, zwłaszcza wcześniejszą wielokrotną karalność za przestępstwa, w tym podobne, czemu przekonująco dał wyraz w pisemnym uzasadnieniu wyroku (k. 130).

Wniosek		
O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Niezasadność zarzutów skutkowałą nietrafnością wniosku, a już zwłaszcza o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. W obecnie obowiązującym stanie prawnym, zgodnie z treścią art. 437 § 2 kpk, uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 kpk (zaistnienie bezwzględnej przesłanki odwoławczej), art. 454 kpk (przy potrzebie kasacji wyroku uniewinniającego lub umarzającego postępowanie) lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Żadnej z tych przesłanek skarżący nie przywołał, wobec czego złożenie takiego wniosku nie mogło spotkać się z aprobatą Sądu odwoławczego. Nie było również podstaw do jakiegokolwiek innej decyzji, o charakterze reformatoryjnym.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość wyroku, tak w części zaskarżonej, jak i w pozostałej, podlegającej ocenie z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Bezasadność apelacji i brak okoliczności, podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II, III	Zgodnie z treścią art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia apelacji, wniesionej wyłącznie przez oskarżonego (jego obrońcę), koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi skarżący. Na koszty postępowania odwoławczego składają się zaś wydatki na ustanowienie obrońcy z urzędu, opłata w wysokości należnej za I instancję oraz ryczałt za doręczenia korespondencji – w kwocie 20 zł.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana